

خبرنگار معروف به صدای غور

Author: [IWPR Afghanistan](#)

یکتن از همکاران آی دلیو پی آر بخاطر فعالیت های دلیرانه اش در افشای فساد و تجاوز مورد ستایش قرار گرفت.

خبرنگار بودن در ولایت غور در غرب افغانستان کار دشواری است.

غور یکی از عقب مانده ترین ولایات افغانستان است که بعضی از مناطق دوردست آن زیر تسلط گروه های مسلح بوده و کاملاً از کنترل دولت خارج است. حقوق زنان و دسترسی به آموزش و پرورش در وضعیت بدی قرار دارد و فساد اداری میان مسوولین، نظام درسی این ولایت را به پرتگاه سقوط نزدیک کرده است.

این معضلات، اهمیت کار محمد حسن حکیمی، خبرنگار تحقیقی آی دلیو پی آر را بیشتر می سازد.

این مرد سی و یک ساله و پدر چهار فرزند که بیشتر در بخش نقض حقوق بشر و فساد اداری کار می کند، می گوید: «تنها قدرتی که می تواند در برابر ظلم، بی عدالتی، تقلب و استبداد ایستاده گی کند و از قربانیان حمایت کند رسانه ها و خبرنگاران هستند.»

او سال گذشته برای انجام یک تحقیق شش ماهه در مورد فروش زنان و دختران در بدل گاو و گوسفند به بعضی از مناطق دوردست ولایت غور سفر کرد و با ده ها تن از بزرگان قومی و قومندانان محلی مصاحبه انجام داد.

(نگاهی به گزارش تبادلۀ زنان با گله ای از گاو در افغانستان ببیند.)

در بخش دیگری از تحقیق در سال 2016 با فعالان حقوق زن که بخاطر ازدواج یک ملامام شصت ساله با دختر شش ساله، خشمگین بودند گفت و گو کرد.

(همچنان نگاهی به گزارش خشم مردم بخاطر ازدواج دختر شش ساله در افغانستان ببیند.)

او می گوید: «من هشدارهای جدی دریافت کرده ام و مطمئنم که کشته می شوم. شب ها کابوس می بینم، اما وقتی بیدار می شوم به خودم می گویم که به کارم ادامه می دهم.»

حکیمی می گوید که هنوز شاگرد مکتب بوده که علاقه مند خبرنگاری شده. او صنف نهم بود که در مکتب سلطان علاوالدین غوری نخستین نهاد فعالان را بنام نهاد مدنی جوانان کشور ایجاد کرد.

نخستین تجربه عملی او در بخش خبرنگاری در رادیوی خصوصی «صدای عدالت» در ولایت غور بود.

او می گوید: «در جوانی خیلی انتقادی بودم و احساس می کردم که اگر گاهی عمل ناروایی را دیدم باید علیه آن صدا بلند کنم. به همین دلیل پس از آنکه کارم را با رادیو و نهادهای مدنی شروع کردم دوبار از سوی مقامات ولایت غور زندانی شدم.

حکیمی، پس از به پایان رسانیدن دروس پوهنتون در رشته علوم اجتماعی در 2011 با آی دلیو پی آر پیوست.

او می گوید: «باید بگویم که تهیه گزارش های تحقیقی برای آی دلیو پی آر به رویم درجه بی را به سوی دنیای خبرنگاری باز کرد. در حال حاضر یگانه چیزی که با اطمینان کامل گفته می توانم این است که باقی عمرم را نیز خبرنگار تحقیقی باقی خواهم ماند.»

حکیمی در نخستین پژوهشش برای آی دلیو پی آر در سال 2012 به ناکارایی سیستم معارف ولایت غور پرداخت که حکومت محلی برای کارمندان خیالی معاش می پرداختند و کودکان زیادی بدون این که به مکتب بروند و آزمونی را سپری کنند ارتقاء می کردند.

(نگاهی به گزارش آموزگاران خیالی در ولایت غور افغانستان ببیند.)

همان بود که در نتیجه اقدام حکومت یک تعداد کارمندان از وظایف شان سبک دوش شدند و در سال 2016 وقتی دوباره در باره این موضوع تحقیق کرد دریافت که تعداد زیادی از مکاتب در این ولایت بسته شده اند.

(نگاهی به گزارش افغانستان: نظام آموزشی غور در آستانه سقوط ببیند.)

حکیمی می گوید که او برخی اوقات از سوی مقامات محلی بیشتر از مخالفان مسلح مورد تهدید قرار می گرفت.

«شورشیان من را تهدید به مرگ کرده اند، اما مقامات حکومتی که خود را حامی دیموکراسی می دانند و از ملت معاش می گیرند با رسانه ها و فعالان جامعه مدنی بدتر از شورشیان رویه می کنند. آنان می خواهند صدای عدالت را خاموش و حقوق مردم را زیر پا کنند. من بخاطر افشا کردن کوتاهی های آنان چندین بار زندانی شده ام.»

منیر مهربان، ویراستار گزارش های پژوهشی در آی دلیو پی آر می گوید که حکیمی مرد خاصی است.

«جرات و خطرپذیری او من را شگفت زده ساخته است. یکی از مهارت های وی کشف فساد است و این مربوط به روابط رسمی و غیررسمی اش با مردم عام می باشد. او در ولایت غور از شهرت و نفوذ زیادی برخوردار است. اگر از مردم غور در باره والی این ولایت پرسشی شاید یکی یا دو نفر آن بشناسند، اما اگر در باره حکیمی پرسشی همه می شناسند. آنان حکیمی را «صدای غور» صدا می زنند.»

حکیمی در مناظره های آی دلیو پی آر که فرصتی بود برای مردم تا پرسش ها و مشکلات شان را با مسوولین حکومتی و فعالان در میان بگذارند نیز سهم داشت.

او می گوید: «مردم در ولایت غور با آی دلیو پی آر آشنایی زیادی دارند. فکر نمی کنم سازمان دیگری به این اندازه مشهور باشد. مناظره های این سازمان را مردم محل بسیار آموزنده یافته اند.»

در کنار نوشتن برای آی دلیو پی آر، حکیمی در نهادهای دیگر نیز کار می کند و سردبیر ماهنامه محلی 21 می باشد.

سازمان های حقوق بشر به شمول کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان نیز از فعالیت های وی تقدیر کرده و او به نماینده گی از خبرنگاران افغان در کنفرانس لندن و توکیو نیز اشتراک کرده است. او در حال حاضر به عنوان نماینده منتخب اتحادیه خبرنگاران افغانستان و همچنین رییس سازمان خبرنگاران آزاد در غور فعالیت می کند.

با وجود انتقادات شدید حکیمی بالای مقامات حکومتی، کار او از سوی پارلمان افغانستان، شورای ولایتی غور و هچنان والی و دیگر مقامات محلی این ولایت تصدیق شده است.

حکیمی با لبخند گفت: «همین دست آورد برایم کافی است که والی غور به کارمندان اداری اش گفته که درست کار کنید ورنه حکیمی را سر تان خیر می کنم.»

آنچه کاری او را ارزشمند می سازد این است که در نتیجه فعالیت های وی تغییرات واقعی به میان می آید.

او داستانی مردی را بازگو کرد که دخترش با مردی از قبیله ای دیگر ازدواج کرده بود و خویشاوندان و ولسوال منطقه می خواستند او را به جرم شکستن عرف از ولسوالی بیرون کنند. آن مرد برای طلب کمک نزد حکیمی آمده بود.

حکیمی گفت: «من فوراً در باره این قضیه یک گزارش تهیه کردم و در رسانه ها منتشر کردم. همان بود که مقامات در کابل خبر شدند و به مقامات محلی هشدار دادند که این گونه اعمال را متوقف کنند. در نتیجه، مرد در ولسوالی باقی ماند.»

در موقع دیگر، یک داستان تصویری وی در مورد یک تجاوز گروهی کمک کرد تا قضیه به دادگاه کشانیده شود.

او در ادامه گفت: «یک قومندان ملیشه محلی با پنج تن از افرادش بالای یک زن کوچی تجاوز کرده بودند. کوچی ها در مرکز ولایت غور خیمه اعتراضی برپا کردند اما هیچ کس توجه نکرد. من ویدیو و گزارشی از آن تهیه کردم که پس از نشر آن، نیروهای امنیتی، قومندان و افرادش را بازداشت کردند. تمام آنان محاکمه و به پنج تا پانزده سال حبس محکوم شدند.»

او می گوید که انگیزه و اعتماد مردم عام ولایت غور منبع دیگر قوت برای او است.

«وقتی در شهر یا روستاها گشت و گذار می کنم تمام مردم مرا می شناسند و به گرمی استقبال می کنند. برایم عمر طولانی آرزو می کنند و از خدا می خواهند من را در پناه خود نگهدارد. آنان برایم می گویند، حکیمی، تو مدافع حقوق ما و فقرا هستی. این کلمات برایم بی حد انرژی می دهد.»

این خبرنگار می گوید که افتخار می کند که از ده ها رشوه و هدایای که در جریان سالها کار برایش پیشنهاد شده یکی اش را هم پذیرفته، اما کار به زنده گی شخصی حکیمی ضربه وارد کرده است.

«برخی از دوستانم تلاش کردند تا قناعتم بدهند که حیاتم را به خطر نیندازم و برخی های دیگر زیر تاثیر گزارش هایم قرار گرفته و می گفتند نباید آنان را نشر کنم. همان بود که بعضی از آنها روابط شان را با من قطع کردند.»

فریده ناصری، رییس اتحادیه زنان ولایت غور، می گوید: «ساعت ها وقت می گیرد تا تمام فعالیت ها و ویژه گی های حکیمی را لست نمایم، اما خلاصه می گویم که مثل او یک خبرنگار فعال و با حوصله شاید در تمام ولایت غور یا حتا در افغانستان وجود نداشته باشد.»

Location: افغانستان

Topic: Journalism

Focus: Promoting Human Rights and Good Governance in

Afghanistan

Source URL: <https://iwpr.net/da/global-voices/%D8%AE%D8%A8%D8%B1%D9%86%DA%AF%D8%A7%D8%B1%D9%90-%D9%85%D8%B9%D8%B1%D9%88%D9%81-%D8%A8%D9%87-%D8%B5%D8%AF%D8%A7%DB%8C-%D8%BA%D9%88%D8%B1>